

Sygn. akt XI W 525/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Beata Jaworska, Karolina Szczęsna

przy udziale oskarżyciela publicznego: J. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 07 czerwca 2016 roku, 25 lipca 2016 roku, 28 września 2016 roku, 29 listopada 2016 roku w W.

sprawy **J. G.**

syna W. i H. z domu P.

urodzonego dnia (...) w G.

obwinionego o to, że:

w dniu 22 kwietnia 2015 r. ok. godz. 18:50 w W. na drodze publicznej ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt 2 PoRD, w ten sposób, że kierując samochodem marki F. nr rej. (...), nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego samochodu marki C. nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując uszkodzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawa z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, zm.; Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951),

I. obwinionego **J. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na tej podstawie skazuje go, na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, kwotę 732,78 (siedemset trzydzieści dwa i 78/100) złotych tytułem kosztów opinii biegłego oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 525/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 22 kwietnia 2015r. obwiniony J. G. użytkował pojazd dostawczy marki F. o nr rej. (...), będący własnością P. B., który udostępnił go obwinionemu, celem przetransportowania rzeczy na ul. (...) w W.. Pojazd został zaparkowany w bramie wjazdowej, prowadzącej do posesji przy ul. (...) przed godz. 18:25. Około godz. 18:25 G. K. zaparkowała pojazd marki C. o nr rej. (...) poza wyznaczonym miejscem parkingowym, na powierzchni wyłączanej z ruchu, poziomym znakiem drogowym P-21 i w ten sposób niezgodny z wskazanym na tabliczce T-30 umieszczonej od

znakiem drogowym D-18 obok w/w samochodu dostawczego i udała się do salonu kosmetycznego (...), którego była kierownikiem. Około godz. 18:50 J. G. kierując samochodem marki F. (...) i korzystając z pomocy stojącego na zewnątrz A. W., kierując się w stronę bramy prowadzącą do posesji ul. (...), otarł się prawym przodem o lewy bok pojazdu marki C., stojącego z prawej strony bramy. Pomimo faktu, iż zarówno kierowca J. G., jak i A. W. zauważyli kolizję to jednak pojazd marki F. dalej kontynuował manewr. Świadkiem kolizji była N. D., klientka salonu kosmetycznego (...), która spisała numer rejestracyjny pojazdu marki F., przypuszczając, iż zarysowany pojazd może należeć do kogoś z salonu kosmetycznego. W salonie kosmetycznym okazała się że właścicielem uszkodzonego C. jest G. K., której N. D. przekazała numer rejestracyjny pojazdu dostawczego. Gdy G. K. wyszła przed salon kosmetyczny, obwinionego i samochodu dostawczego już nie było. G. K. obejrzała swój samochód i zauważyła uszkodzenia na lewym boku pojazdu. Następnie podszedł do niej umundurowany żołnierz i przekazał informację, że widział przedmiotowe zdarzenie, jednak nie zdążył zatrzymać sprawcy kolizji, przekazał jedynie jej numer rejestracyjny pojazdu, nie pozostawiając swoich danych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego J. G. (k. 82), zeznań świadka N. D. złożonych w toku postępowania wyjaśniającego (k. 33) i przed Sądem (k. 82-84), częściowo zeznań świadka P. B. złożonych w toku postępowania wyjaśniającego (k. 14) i przed Sądem (k. 85-86), częściowo zeznań świadka M. B. złożonych w toku postępowania wyjaśniającego (k. 25) i przed Sądem (k. 84-85), częściowo zeznań świadka A. W. (k. 86-87), zeznań świadka G. K. złożonych w toku postępowania wyjaśniającego (k. 8) i przed Sądem (k. 97), protokołu przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu (k. 1-3), odręcznego szkicu miejsca zdarzenia (k. 4), kopii prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego i ubezpieczenia pojazdu (k. 5-5v), protokołu oględzin (k. 10-10v, 21-21v), odręcznego szkicu miejsca zdarzenia (k. 22), notatki urzędowej (k. 43), opinii biegłego wraz z załącznikami (k. 128-157).

Obwiniony, tak w toku postępowania wyjaśniającego jak i w trakcie postępowania sądowego, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na rozprawie w dniu 7 czerwca 2016 roku wyjaśnił, iż nie wjeżdżał pojazdem marki F. o nr. rej. (...) w żadną bramę, gdyż stał parę miejsc dalej. Twierdził, że nie otarł żadnego samochodu, na pojeździe, którym się poruszał nie było żadnych uszkodzeń, które mogłyby powstać w wyniku przypisywanego mu czynu.

Sąd zważył co następuje:

Za prawdziwą uznano tę część wyjaśnień obwinionego, z której wynika, iż użytkował on pojazd F. (...) o nr. rej. (...). W tej części wyjaśniania obwinionego korespondują z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, w postaci zeznań świadków: P. B., A. W. oraz M. B..

W pozostałym zaś zakresie wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na wiarę. Nie znajdują potwierdzenia w uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, w szczególności w postaci opinii biegłego sądowego A. A. oraz zeznań świadka N. D.. Zdaniem Sądu stanowią linią obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Linia obrony obwinionego sprowadzała się bowiem do twierdzenia, iż nie mógł dokonać przypisywanego mu manewru, gdyż zaparkował pojazdem w innym miejscu oraz nie było żadnych uszkodzeń na kierowanym przez niego pojeździe.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka N. D., która była naocznym świadkiem zdarzenia. Świadek, zarówno w toku postępowania wyjaśniającego, jak i na rozprawie w dniu 7 czerwca 2016 roku przedstawiła dokładny przebieg zdarzenia. Świadek wskazała, iż F. (...) jechał i wjeżdżał w bramę, skręcając w lewo. Kierowca oraz starający pokierować nim na zewnątrz mężczyzna zauważyli, iż doszło do kontaktu z pojazdem marki C., jednak kierowca jechał nadal. Świadek wskazała, że widziała dokładnie całe zdarzenie, gdyż była umówiona do salonu kosmetycznego mieszczącego się na ul. (...) i w momencie gdy dzwoniła domofonem, przed jej oczami doszło do kolizji aut. W ocenie sądu zeznania w/w świadka są spójne, logiczne i konsekwentne. Świadek na rozprawie, pomimo upływu czasu w sposób dokładny zrelacjonowała przedmiotowe zdarzenie z udziałem obwinionego. Należy zauważyć, iż świadek nie zna zarówno G. K., jak i obwinionego i miała żadnego interesu aby składać niepolegające na prawdzie zeznania. Zeznania te, uzupełnione jeszcze z uwagi na niepamięć pewnych okoliczności, zeznaniami z czynności wyjaśniających stanowią w pełni wiarygodną całość.

Zdaniem Sądu zeznania świadka P. B. zasługują na wiarę jedynie w części. Świadek wskazał, iż w dniu 22 kwietnia 2015 r. udostępnił pojazd F. (...) o nr. rej. (...) J. G. oraz pojazd miał być dostępny od godz. 17:00. Wskazane okoliczności znajdują potwierdzenie w uznanym za wiarygodny materiale dowodowym w szczególności w postaci zeznań świadków M. B. i A. B. oraz w postaci wyjaśnień obwinionego. Sąd odmówił natomiast wiarygodności zeznaniom w/w świadka odnośnie faktu, iż po dniu, w którym doszło do przedmiotowego zdarzenia nie zauważył żadnych uszkodzeń na pojeździe. Zeznania te nie znajdują potwierdzenia przede wszystkim w opinii biegłego sądowego A. A., który na podstawie m.in. oględzin pojazdu marki F. dokonanych przez funkcjonariuszy Policji stwierdził, iż uszkodzenia powstałe w pojeździe marki C. mogły powstać w okolicznościach opisanych przez świadka N. D..

Sąd za prawdziwą uznał część zeznań świadków A. B. oraz M. B., z których wynika, iż przedmiotowego dnia kierującym pojazdem F. (...) o nr. rej (...) był J. G.. Natomiast w kwestii zaistnienia przedmiotowego zdarzenia (uszkodzenia pojazdu C.) oraz czasu, w jakim znajdował się obwiniony przy ul. (...). Sąd nie dał wiary przedmiotowym zeznaniom, z uwagi na to, iż były sprzeczne z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. Sąd uznał ponadto, iż świadkowie jako osoby znające się dobrze z obwinionym, a przypadku M. B., pozostającej w bliskich relacjach rodzinnych z obwinionym, będą starać się zminimalizować jego zawinienie i wobec tego w powyższej kwestii nie uznał zeznań za dowód w pełni wiarygodny.

Istotne znaczenie dla ustalenia przebiegu zdarzenia miała opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego. Biegły A. A. na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy oraz wizji lokalnej miejsca zderzenia opisał okoliczności zaistnienia zdarzenia drogowego, dokonał analizy uszkodzeń powstałych w pojazdach uczestniczących w kolizji oraz wyciągnął ze zgromadzonych informacji logiczne wnioski. W ocenie biegłego, uszkodzenia wskazane przez pokrzywdzoną G. K. w jej pojeździe mogły powstać w okolicznościach opisanych przez świadka N. D.. Biegły odpowiadając na pytania zadane przez Sąd stwierdził, że reguły ostrożności zostały naruszone przez oboje uczestników przedmiotowego zdarzenia. G. K. zaparkowała pojazd w sposób niezgodny z oznakowaniem poziomymi i pionowymi znakami drogowymi, czym utrudniała wjazd i wyjazd z bramy -zaparkowała samochód C. na powierzchni wyłączonej z ruchu wyznaczonej poziomym znakiem drogowym P-21 i w sposób niezgodny ze wskazanym na tabliczce T-30 umieszczonej pionowym znakiem drogowym D-18. Obwiniony, natomiast kierując pojazdem F. (...), pomimo zapewnienia sobie pomocy kolegi nie uniknął zderzenia z nieprawidłowo zaparkowanym samochodem C.. Ponadto, obwiniony pomimo, że spostrzegł, że doszło do zderzenia prowadzonego przez niego samochodu, to nie zatrzymał się, ale kontynuował jazdę, co było powodem powiększenia zakresu i rozległości uszkodzeń w samochodzie C.. Następnie obwiniony odjechał z miejsca zdarzenia, nie pozostawiając jakiegokolwiek informacji i danych kontaktowych (choćby tak jak robi się to zwyczajowo poprzez pozostawienie swoich danych na kartce, pod wycieraczką uszkodzonego pojazdu).

Opinia pisemna została sporządzona w sposób rzetelny, przez osobę, której kompetencje nie budzą wątpliwości, jest spójna wewnętrznie oraz została oparta w całości na poczynionych wcześniej ustaleniach faktycznych, udokumentowanych w aktach sprawy za pomocą stosownych dowodów. Do opinii są dołączone także schematy umożliwiające pełne zrozumienie przebiegu zdarzenia i wyciągnięcie wniosków, przez co informacje, których uzyskanie wymaga wiadomości specjalnych są czytelne i zwarte. Żadna ze stron nie zakwestionowała rzetelności opinii. Nie ma więc podstaw do kwestionowania wiarygodności tego źródła dowodowego.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów ujawnionym na rozprawie w postaci: protokołu przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu (k. 1-3), odręcznego szkicu miejsca zdarzenia (k. 4), kopii prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego i ubezpieczenia pojazdu (k. 5-5v), protokołu oględzin (k. 10-10v, 21-21v), odręcznego szkicu miejsca zdarzenia (k. 22), notatki urzędowej (k. 43), pisma InterRisk (k. 93), pisma (...) (k. 109), danych z KRK (k. 120-122), danych z rejestru wykroczeń drogowych (k. 123-124). W ocenie Sądu nie było podstaw do podważania wiarygodności tych dowodów. Strony w toku postępowania sądowego nie podważały ich autentyczności i informacji w nich zawartych.

Biorąc pod uwagę materiały zgromadzone w niniejszej sprawie, Sąd nie miał wątpliwości co do zaistnienia zdarzenia, jak również co do udziału w nim i winy J. G.. Brak jest w niniejszej sprawie dowodów, które mogłyby podważyć wartość

dowodową materiałów, na których Sąd oparł swoje stanowisko w przedmiotowej sprawie. W ocenie Sądu pełny obraz zdarzenia wynika z opinii biegłego oraz zeznań świadka N. D..

W konsekwencji Sąd uznał obwinionego za winnego tego, że w dniu 22 kwietnia 2015 r. ok. godz. 18:50 w W., na drodze publicznej ul. (...), kierując samochodem marki F. nr rej. (...), nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego samochodu marki C. nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując jego uszkodzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Swoim działaniem obwiniony wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Czyn z art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Karą przewidzianą w treści w/w przepisu za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny. Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Stosownie do treści art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu jest obowiązany zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga, szczególną ostrożność i unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dn. 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, kierujący pojazdem jest zobowiązany przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody, a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość; omijanie pojazdu sygnalizującego zamiar skręcania w lewo może odbywać się tylko z jego prawej strony. Obowiązek zachowania szczególnej ostrożności konkretyzuje się zawsze w określonych warunkach czasowo- przestrzennych. Należy odnieść go do konkretnej sytuacji na drodze, mając na uwadze obowiązujące na danym odcinku drogi znaki drogowe oraz przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W ocenie Sądu analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie pozwala na stwierdzenie, że obwiniony J. G., nie zachowując należytej ostrożności podczas omijania pojazdu, naruszył w sposób zawiniony zasady ostrożności, co pozostało w związku przyczynowym ze spowodowaniem zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym a konsekwencji doprowadziło do uszkodzenia pojazdu marki C..

Nie można oczywiście pominąć tutaj zachowania G. K., która zaparkowała samochód niezgodnie z obowiązującym w tym miejscu oznakowaniem, czym obiektywnie utrudniła wjazd i wyjazd z bramy budynku przy ul. (...) w W.. Jednak takie, niezgodne z prawem, zachowanie G. K. nie może usprawiedliwiać działań obwinionego. Jeżeli bowiem samochód G. K. utrudniał, czy nawet uniemożliwiał obwinionemu swobodny wjazd samochodem dostawczym, to obwiniony winien był spróbować odnaleźć właścicielkę auta, a gdyby to się nie udało zrezygnować z manewrów, które planował.

Wymierzając obwinionemu karę grzywny w wysokości 600 zł, Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw, tj. właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem, w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. Sąd zważył w pierwszej kolejności, że czyn którego dopuścił się obwiniony jest społecznie szkodliwy, albowiem zostały naruszone zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a skutkiem było uszkodzenie innego pojazdu. Sąd zważył także na potrzebę zdecydowanej reakcji wymiaru sprawiedliwości wobec osób dopuszczających się takiego typu wykroczeń. Istotne jest także zachowanie obwinionego po popełnieniu wykroczenia, gdy oddalił się z miejsca zdarzenia, licząc na to iż uda mu się uniknąć odpowiedzialności. Nie bez wpływu na wysokość wymierzonej kary jest również uprzednia karalność obwinionego za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 123-124). Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę stopień winy obwinionego, jak również cele zapobiegawcze, w tym także wychowawcze jakie kara ma w stosunku do sprawcy osiągnąć. Sąd pamiętał o okolicznościach przedmiotowej sprawy i o tym, iż reguły ostrożności naruszyli tutaj oboje uczestnicy zdarzenia, a nie tylko obwiniony. G. K., parkując auto

niezgodnie z przepisami ruchu drogowego „przyczyniła się” do jego uszkodzenia, co limitująco wpłynęło na wysokość orzeczonej kary. W ocenie Sądu wymierzona kara 600 zł grzywny spowoduje, że obwiniony będzie w przyszłości z większą ostrożnością i rozwagą podejmował manewry podczas kierowania pojazdem. Orzeczona kara grzywny należycie wyważa okoliczności obciążające i łagodzące oraz będzie stanowiła odpowiednie ostrzeżenie dla obwinionego na przyszłość oraz spowoduje, że obwiniony będzie zwracał większą uwagę na otoczenie, w tym innych uczestników ruchu.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd, obciążył obwinionego kosztami postępowania, w tym wydatkami zryczałtowanymi (100 zł) oraz kosztami sporządzenia opinii przez biegłego z zakresu ruchu drogowego (732,78 zł), które nie wchodzą w skład wydatków zryczałtowanych. Sąd nie znalazł podstaw do nawet częściowego zwolnienia obwinionego z obowiązku pokrycia ww. kosztów. Wysokość opłaty od kary grzywny została ustalona na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (50 zł).